

ת"פ 1715/06/13 - מדינת ישראל נגד ח מ פ

בתי המשפט

בית משפט השלום קריית גת

ת"פ 1715-06-13
26 מרץ 2014

בפני: כב' השופטת בכירה רובין לביא

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נ ג ד

ח מ פ

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד - אבי פרנקו

הנאשם - בעצמו ובא כוחו עו"ד - סיבוני

ק. מבחן גב' קרן

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

יתקיימו טיעונים לעונש.

ניתנה והודעה היום כ"ד אדר ב תשע"ד, 26/03/2014 במעמד הנוכחים.

רובין לביא, שופטת בכירה

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

עמוד 1

הנאשם הודה בכך ששבר ציפורן למתלוננת וכי מדובר בחבלה של ממש, בית משפט ניסה מדוע שבירת ציפורן מהווה חבלה של ממש, ולדברי הסניגורית היתה מודעת לכך, אך הואיל וזה היה הסדר כולל, סוכם שמדובר בחבלה מינורית בלבד.

התובע עומד על כך שזה חבלה של ממש ומבקש לאמת זאת בצילום, אך מתברר שבידו צילום המעיד לא רק על שבירת צילום, אלא על עקירת ציפורן מהאצבע ואם כן, לא היה מקום לציין אחרת בכתב האישום, וודאי שלא ניתן בשלב זה להוסיף ראיות שיעידו שמדובר בחבלה מעבר לשבירת ציפורן גרידא.

ניתנה והודעה היום כ"ד אדר ב תשע"ד, 26/03/2014 במעמד הנוכחים.

רובין לביא, שופטת בכירה

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הנאשם הודה והורשע במסגרת הסדר טיעון שכלל תיקון מהותי בכתב האישום, בכך שב - 17.5.13, בעת שמ ק, אשתו, ניסתה להרגיע אותו, איים עליה באומרו "אני אחתוך את עצמי, ואת תהיי אחראית על זה ותישאי בתוצאות ואני עוד אראה לך מה זה, אל תדאגי" ובהמשך תקף אותה בכך שתפס בידה בחוזקה ולאחר מכן תפס בחזה, לחץ ומשך אותה לכיוון בית הוריה ואיים עליה באומרו "אני אוהב אותך, הילדה הזאת תגדל בלי אבא, אני אפגע בעצמי ואת תהיי אחראית על זה" וכן בכך שב- 22.5.13, איים עליה באומרו "שרמוטה, זונה, את כמו אמא שלך, אני אעשה משהו לעצמי, אם תפרדי ממני אני אעשה משהו לעצמי וגם לך". לאחר מכן תקף אותה בכך שבעט בכף רגלה וגרם לה חבלה של ממש שהתבטאה בשבירת ציפורן, עבירות של אימים, תקיפת בת זוג ותקיפה הגורמת חבלה של ממש של בת זוג.

במסגרת הסדר טיעון, הטעוניהם לעונש נדחו לקבלת תסקיר. כמו כן, מותב זה הקל בתנאים ואפשר לו לצאת לעבודה תחת פיקוח של הערבה ואף נתבקש תסקיר ביניים.

אולם, למרות שהיתה כוונה לשלבו במסגרת פיקוח מעצר בקבוצה טיפולית, טען שלא מעוניין בכל קשר עם גורמי טיפול והוא לא סבור כי יכול להיתרם מקשר טפולי כלשהו ולכן לא מתכוון להגיע למפגשים או לשתף איתם פעולה. כפי הנראה דווח במסגרת מ"ת על כך ולא למוטב זה, למרות החלטת מותב זה.

מדובר בבחור צעיר, יליד 1994, לו ולמתלוננת ילדה בת שנה. נסיבות חייו קשות ועקב צנעת הפרט לא תפורטנה.

לחובתו רישום פלילי מבית משפט לנוער מ- 21.2.10 בעבירה של חבלה כשהוא מזוין, בגין עבירות אלה נדון לקנס סמלי, התחייבות בסכום נמוך ולצו מבחן למשך שנה.

מדובר אם כן במי שמבין את מהותו של פיקוח ותפקידו של שירות המבחן.

עמוד 2

שמעתי מפי הסניגורית כי בית משפט שחרר אותו בתנאי מעצר בית לבית אביו ששנים ארוכות ניתק כל קשר עמו, אולם אשת האב התנגדה בשלב מסוים והשניים ביקשו לבטל הערבויות.

מהתסקיר עלה ששולל כל תוקפנות פיזית כלפי חברתו, הוא מתאר תלות רגשית בה ובבת. הוא טוען שהיא זאת שהיתה אלימה כלפיו. אין ספק, כי הוא התקשה להתרחק ממנה ומהבת והיום בבית המשפט אף הודה כי היא חזרה אליו, הם בקשר, וכל בקשתו לאפשר לו לצאת לעבוד ולפרנס אותה ואת הבת.

אמו שנלווית אליו לבית המשפט התערבה כל העת, למרות הערות בית המשפט כי אין בכך תועלת לנאשם ושהוא לא ילד, וניכר כי היא היוותה השפעה לא בונה בלשון המעטה.

אין ספק, שמדובר במי שקיימת נזקקות טיפולית גבוהה מאוד, דווקא בשל נסיבות חייו ומערכת היחסים המורכבת עם הנשים במשפחה. הוא בחור צעיר שכל הנסיונות של הסניגורית, קצינת המבחן ובית המשפט להבהיר לו זאת, עלו בתוהו, והוא מתעקש שאין מקום שישתף פעולה בהליך טיפולי כלשהו.

הסניגורית טענה, ובצדק, שכפי הנראה הוא עדיין לא בשל לקחת אחריות מלאה ולהשתלב בהליך טיפולי שיש בו להוות שיקום. אולם, המשמעות של היחס שהוא מגלה שכיום רמת הסיכון גבוהה להישנות עבירות אלימות בעתיד, על אחת כמה וכמה לאחר ששמעתי שהקשר עם המתלוננת חודש וכיום יש תינוקת במשפחה.

באשר למתחם העונשי הראוי:

התובע הגיש ת.פ. 45826-03-12, **מדינת ישראל נ' פ ר**, וערעור שהוגש על גזר הדין ונדחה, אלא שבאותו ענין מדובר במי ששב לביתו בגילופין ועל רקע חשדו כי אשתו בוגדת בו, סטר בפניה, היא סטרה לו בחזרה, ובשלב הזה בעט בה, גם בעת שהיתה שרועה על הרצפה, לאחר מכן נטל סכין וחתך אותה בכף ידה השמאלית ובמרפק ידה. היא נמלטה מפניו, אך רדף אחריה ונגח עם ראשו בפניה, משך משערה, השליכה למיטה, הצמיד סכין לצווארה, תוך שמאיים להרוג אותה ואת עצמו. כתוצאה נגרמו לה חבלות של ממש בידיים, ברגליים ובכל הגוף כולל דימום. בהמשך בתחנת המשטרה איים כי יחתוך לשוטר את הראש וכי לא יהיה בחיים וכי יגיע לביתו ויכניס לו סכין בכליות.

לא ניתן להשוות אותו מקרה למקרה שבפני.

הניסיון של התובע להציג שבירת הציפורן כחבלה של ממש, איננה ניסיון משכנע ואם מדובר בעקירת ציפורן כפי שטען, לא היה מקום להסתפק בשבירת ציפורן, והדברים ברורים.

כמו כן, טוענת הסניגורית שהאיום עצמו איננו איום המופנה כלפי המתלוננת, אלא בעיקר כלפי עצמו, הוא איים להתאבד ואז לא תהיה לבת המשותפת אבא, אך מצאתי כי בין מילות האיום ישנן איומים גם כלפי המתלוננת, אף שאכן הדגש היה על פגיעה עצמית.

מדובר אם כן באיומים ובתקיפה ברף התחתון ובמי שאין לחובתו הרשעות, אך לא ניתן להתעלם מן הרישום הפלילי

שהוא חבלה באמצעות סכין ולא ניתן להתעלם מהמסוכנות הגבוהה הנשקפת ממנו כלפי המתלוננת בעתיד.

על פי תיקון 113 לחוק העונשין התשל"ז-1977 שעניינו הבניית שיקול הדעת השיפוטי בעת גזירת הדין, יש לקבוע מתחם עונשי ראוי לעבירה בנסיבותיה הספציפיות.

אם מדובר בעבירות בעלות חומרה יתרה, בימ"ש יחמיר אך ורק בנסיבות מיוחדות ויוצאות דופן, מעבר למתחם הראוי, שתפורטנה בגזר הדין, ואם יש מקום להקל מהמתחם ניתן לעשות זאת משיקולי שיקום בלבד.

למותר לציין, שלא קיימים במקרה זה שיקולי שיקום, אלא אדרבא, קיימת מסוכנות.

בערעור פלילי 1323/13 **רך חסן וניסים אלגרביה נ' מדינת ישראל** מיום 13.5.13, בית משפט עליון (כב' השופטת ארבל), ציין כי מתחם העונש ההולם הוא אמת מידה נורמטיבית המשקללת את הערך החברתי שנפגע כתוצאה מהעבירה, מדיניות הענישה הנהוגה ביחס לעבירה זו ונסיבות ביצועה, לרבות מידת אשמו של הנאשם. בשלב זה לא מתחשבים בנסיבותיו האישיות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כגון, נסיבות חיים, הפגיעה שתיגרם לו ולמשפחתו, מאמציו לחזור למוטב ועברו הפלילי או העדר עבר פלילי. אולם, אין בכך כדי לגרוע מהצביון האנדווידואלי שהעניק המחוקק לשלב עיצוב המתחם שבא לידי ביטוי בהוראה להתחשב בסוג העבירה, בנסיבות מסוימות בהן בוצעה. כגון, תכנון מוקדם, נזק בכח ובפועל, מידת האכזריות כלפי הקורבן ועוד וכן תוך התייחסות למידת האשם של הנאשם המסוים, כגון: הסיבה שהובילה אותו לבצע את העבירה, חלקו היחסי בעת ביצוע העבירה, יכולתו להימנע מביצוע המעשה, מצוקתו הנפשית עקב התעללות הקורבן ועוד. החוק לא מגדיר את היקפו הרצוי של מתחם העונש, אך מתחם רחב מדי שיש בו להכיל שלל מעשים ונסיבות, באופן שכל תוצאה עונשית תיתפס בו, איננו מתחם ראוי, שכן ירוקן מתוכן את תכלית החוק. מאידך, קיימת מגמה המתנגדת למתחם צר מדי. לדעתה, רוחב המתחם שיקבע תלוי במורכבות העבירה, מידת השונות שבנסיבות ביצוע, כך שכלל שהנסיבות הרלבנטיות משליכות על חומרת המעשה, המתחם יעוצב באופן מדויק ופרטני יותר. יש ליתן הדעת לעובדה שכלל נקבע מתחם צר יותר, כך יוענק משקל נמוך יותר לנסיבות שלא קשורות לביצוע העבירה, שהן ברובן נסיבות המקלות עם הנאשם ולהיפך, ככל שנקבע מתחם רחב יותר, כך תהיה לנסיבות אלה השפעה גדולה יותר על קביעת העונש. כמו כן, ציינה שאין לטעות בין המתחם העונשי ההולם לטווח הענישה הנהוג. מתחם העונש ההולם מגלם הכרעה ערכית המבוססת על שיקולים שונים, ומדיניות הענישה הנהוגה היא רק אחד מהם, כשטווח הענישה הנהוג מהווה נתון אימפרי-עובדתי, המורכב מעונשים מקובלים ולכן, הזיהוי של המתחם ההולם עם טווח ענישה מקובל הוא שגוי, שכן יאפשר להכניס שיקולים שאינם קשורים בביצוע העבירה בתוך קביעת מתחם העונש, שאמור להיות "נקי" משיקולים אלה והרי, רף הענישה בטרם התיקון, לא הבחין בין נסיבות הקשורות בביצוע העבירה לאלה שאינן קשורות לביצוע העבירה. על כל פנים, מתחם העונש אינו משמש "תעריף ענישה קבוע" שיש להחיל באופן אוטומטי, אלא לתפיסה הגוזרת מתחם עונשי הולם מהנסיבות הספציפיות של האירוע, בהתייחס ליסוד העובדתי והנפשי.

בית-משפט עליון פסק לא אחת על הצורך להחמיר הענישה במקרי אלימות. כך קבע המשנה לנשיא (כתוארו דאז) מ' חשין (בדימוס) בע"פ 8314/03 רג'אח שיהד בן עווד נ' מדינת ישראל (לא פורסם, ניתן ביום 7.6.2005):

"בית-המשפט חייב להעלות את תרומתו הצנועה במלחמה הקשה שיש לחברה בישראל באלימות הגוברת והולכת ברחובות ובבתים, ותרומה זו תמצא את ביטויה בעונשים החמורים ששומה עליהם על בתי-המשפט

לגזור על מעשי אלימות שפשו במקומנו כמגיפה. עלינו למוד את הרחמים שבליבנו כמידה הראויה להם, והרי ידענו כי כל מי שנעשה רחמן במקום אכזרי סוף שנעשה אכזרי בחמן. יצא הקול מבית-המשפט ויילך מקצה הארץ ועד קצה. יצא הקול ויידעו הכל כי מי שיורשע בעבירת אלימות יישא בעונש חמור על מעשהו. והעונש יהיה על דרך הכלל כליאה מאחורי סורג וברית. וככל שיעצם מעשה האלימות כן תארך תקופת המאסר."

בעפ"ג מרכז 6178-10-08 תק-מח, 2009, **מ ב נ' מדינת ישראל**. המערער הורשע לאחר שמיעת ראיות בשני אישומים של איומים, היזק לרכוש בזדון ותקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש וכן הפרת הוראה חוקית ונדון ל-32 חודשי מאסר, שנה מאסר מותנה ופיצוי למתלוננת בסך של 10,000 ₪. בית משפט מחוזי מצא לנכון להתערב בגזר הדין והעמיד המאסר על שנתיים תוך שמציין שאכן המדיניות הענישה הנהוגה במקרה של אלימות פיזית ומילולית כלפי בנות זוג היא מדיניות מחמירה של הטלת עונש מאסר בפועל לתקופות לא קצרות, כפי שנקט בית משפט קמא, אך נראה כי לאור עברו הנקי והעובדה שמדובר במאסר ראשון החמיר במידה המצדיקה התערבות.

ברע"פ 795/10 בעניינו של **ג נ**, מדובר בגזר דין של מותב זה שהטיל 10 חודשי מאסר בפועל על נאשם שהורשע בתקיפת בת זוגו ואיומים, בכך שסטר לה בפניה ולאחר מכן נטל סכין אותו הצמיד לצווארה ואיים כי יהרגה, בהמשך רדף אחריה כשהסכין בידו תוך שמאיים על חייה. הוא שולב בהוסטל טיפולי לגברים אלימים אך הפסיק הטיפול, בהמשך לא שיתף פעולה בהליך טפולי ולכן גזרתי דינו כאמור והערעור בבית משפט מחוזי נדחה. בית משפט עליון, (כב' השופט רובינשטיין) לא מצא לנכון ליתן רשות ערעור. יצוין כי באותו מקרה המתלוננת עצמה ביקשה גם כן להקל בעונשו ובית משפט עליון התייחס לכך שהבאתי בחשבון את דעתה ולמרות שקולו של נפגע עבירה קול חשוב הוא ועל בית משפט להיות כרוי לדברים, מדובר בשיקול אחד בלבד שעל בית משפט לשקול, על אחת כמה וכמה לכשמדובר בקורבן שתלותו במבצע העבירה רבה, ולכן יש חשש אינהרנטי שרצונו מוטה כפי שציינתי בגזר דיני.

באשר למתחם העונשי הראוי לתוקף את בת זוגו ומאיים עליה :

בת.פ. 32359-03-12, בית משפט קרית גת, **מדינת ישראל נ' ש ל**, בגזר דין שניתן על ידי מותב זה, ב-22.11.12, התייחסתי למתחם העונשי ההולם עבירות קשות של אלימות כלפי בת זוג, וציינתי כי אלימות כלפי בת זוג שנלווית לה חבלה של ממש, חניקה, שימוש בסכין או כליאת שווא, עונש המאסר אמור להיות אף ארוך יותר, וזאת לתקופה שתנוע בין **10 - 18 חודשים לכל אירוע** ולכן, הואיל והיו שלושה אירועים, גזרתי הדין בגין כל אירוע ל-10 חודשים ובסה"כ ל-30 חודש, לאחר שציינתי כי אינני ממצה עמו הדין בשל גילו הצעיר ועברו הנקי, תוך שאיזנתי המאסר בעונש מרתיע ממשי ופיצוי של 20,000 ₪ למתלוננת. הוגש על גזר הדין ערעור ובעפ"ג 6653-02-13, מחוזי באר שבע, מיום 29.5.13, הסניגורית טענה כי העונש חמור ואינו עומד ברף הענישה המקובל וכי לא ניתן משקל מספיק לגילו הצעיר ולהעדר הרשעות קודמות. בית המשפט המחוזי ביקש כי יתקבל תסקיר נוסף, בו צוין שהמערער מעוניין בטיפול, בניגוד לתסקיר שהיה מונח בפני מותב זה, בעת גזירת הדין. למרות זאת, בית המשפט המחוזי ציין כי אין חולק כי העונש לא קל, גם נוכח גילו הצעיר והעובדה שנעדר הרשעות קודמות, אך מעשיו חמורים ביותר והעונש הולם את חומרת המעשים: **"על בית המשפט לתרום את תרומתו, בין היתר, על ידי רף ענישה גבוה, למלחמה באלימות בכלל, ולאלימות בין בני זוג בפרט. במקרה שבפנינו האלימות שידעה המתלוננת מן המערער הינה קשה ביותר; התמשכה לאורך תקופה ארוכה, לאחר שהמתלוננת ביקשה לסיים את הקשר בינה לבין המערער, ועל פי תסקיר הקורבן שהוגש לבית משפט השלום הנזק והטראומה שהותירו מעשיו במתלוננת הם רבים"**. הערעור נדחה.

ע"פ 2037/92 י ב נ' **מדינת ישראל**, מיום 22.6.92 (לא פורסם) נקבע:

"בית המשפט מצווה לשרש את התופעה של אלימות שבתוככי המשפחה, שנעשית יותר ויותר למכת המדינה, וכן מצווה הוא להגן על הצד המוכה, שלא תמיד כוחו עומד לו להגן על עצמו. הרתעה זו צריך והינתן לה ביטוי על ידי השתת עונש מאסר משמעותי, למען ישמעו ויראו, הן מי שהורשע במעשה אלימות והן עבריינים בכח".

בברע"פ 1293/08 **א ק נגד מדינת ישראל** בימ"ש העליון, מדובר בנאשם שהגיע לבית בת זוגו, ממנה חי בנפרד, כדי להשיב בתם לרשותו, על-פי הסדרי ראייה, ואיים כי יפגע בה. בגין זאת הורשע, והוטל עליו מאסר בפועל של שנה וכן מאסר מותנה של שנה למשך 3 שנים בגין כל עבירות אלימות כולל איומים, וכן קנס בסך 5000 ₪ והתחייבות בסך 5000 ₪.

על פס"ד זה הוגש ערעור לבימ"ש מחוזי שנדחה, וצוין שגם לעניין העונש נשקלו שיקולים ראויים ואף שעברו של הנאשם נקי, מדובר בענישה שאיננה חריגה והיא משקפת מדיניות הענישה כלפי מי שתוקפים את בנות זוגם. לדברי כב' השופט ג'ובראן כי בנסיבות אלה לא מצא סטייה מנורמת הענישה המקובלת וכי העונש הולם.

הערך החברתי המוגן, הראשון במעלה, לכשמדובר בעבירות אלימות כלפי בת זוג הינו הצורך להגן על שלום הציבור ובעיקר החלשים בחברה שאינם יכולים להגן על עצמם.

העונש ההולם מי שמרים יד על חלש ממנו, הנתון לחסדיו, ומעמידו במצב שחש סכנה לחייו הינו ללא ספק מאסר. **ניתן להימנע ממאסר רק אם נסיבות התקיפה ברף התחתון והתוקף לוקח אחריות מלאה על מעשיו, מביע חרטה ומשתלב בהליך טיפולי - שיקומי, שיש בו לצמצם במידה רבה המסוכנות הנשקפת ממנו.**

אם אין הנאשם מכיר בנזקקות טיפולית ודוחה לכן כל הצעה טיפולית, יש להחמיר עימו ואפילו אם מדובר באדם מבוגר שבעת ביצוע העבירה עברו היה נקי.

כאמור, בנסיבות חמורות, כשנלוות לאלימות ולאיומים, חבלות של ממש, כולל חבלה חמורה, שימוש בסכין, על אחת כמה וכמה שיש להטיל מאסר, לתקופה שבין 10 עד 18 חודשים.

במקרה שבפני כאמור מדובר בעבירות שנעברו ברף התחתון, אך מדובר במסוכנות גבוהה ובמי שמפר התנאים באופן בוטה ואינו מבין שקיימת נזקקות טפולית ולכן, לא אוכל להימנע ממאסר לחלוטין כעתירת הסניגורית, אך מאידך גיסא המתחם העונשי הרחב מאוד שהציג התובע, איננו תואם מקרה זה.

לא מצאתי שהייתה הצדקה לדחות ביוזמת ביהמ"ש על מנת לקבל חוות דעת ממונה, שכן העונש הראוי הוא מאסר מאחורי סורג ובריוח ומצאתי כי תקופת המאסר במקרה זה יכולה להיות קצרה ודי יהיה בכך כדי להרתיעו יחד עם הרכיבים מרתיעים נוספים.

בהתחשב במהות העבירה ונסיבותיה ולאחר שקילת האינטרס הציבורי מול נסיבותיו/ה האישיות של הנאשם/ת ועברו/ה,

אני דנה את הנאשמת/ת לעונשים הבאים:

1. מאסר בפועל לתקופה של 5 חודשים, בניכוי 7 ימים שהיה עצור.
2. אני מטילה על הנאשמת/ת 7 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנה/ים והתנאי הוא שלא ת/יעבור כל עבירה של תקיפה או איום
3. הנאשמת/ת ת/יחתום על התחייבות בסך 7500 ₪ להימנע מביצוע העבירה/ות בה/ן הורשע במשך 3 שנה/ים מהיום.
אם לא ת/יחתום על ההתחייבות, ת/יאסר למשך 90 ימים במצטבר.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

ניתנה והודעה היום כ"ד אדר ב תשע"ד, 26/03/2014 במעמד הנוכחים.

רובין לביא, שופטת בכירה

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

לא ניתן לאפשר זאת עלפי החוק לאחר מתן גזר הדין.
כמו כן, לא נתבקשה חוות דעת מבעוד מועד, ובכל מקרה ציינתי שלא ישא מאסר בעבודות שירות.

ניתנה והודעה היום כ"ד אדר ב תשע"ד, 26/03/2014 במעמד הנוכחים.

רובין לביא, שופטת בכירה

עמוד 7

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

הואיל ומדובר בתקופת מאסר קצרה, אין מקום להתנגדות של התביעה.

אולם, לאור העובדה שלדבריו מפר תנאי השחרור והוא כבר נמצא בקשר עם המתלוננת, בשל המסוכנות הגבוהה, אעכב תחילת נשיאתו במאסר בלבד בתנאים כדלקמן:

1. התנאים המגבילים יעמדו על כנם ואם ימשיך להפר התנאים, יעצר.
2. ההפקדה במזומן בסך של 2000 ₪ שכבר הפקיד, יעמדו להבטיח התייצבותו לנשיאה במאסר ו/או לדיון בבית משפט מחוזי.
3. הערבויות העצמית וצד ג' שכבר ניתנו, יעמדו אף הם להבטיח תנאים אלו, ואין צורך בערבויות נוספות.
4. עיכוב יציאה מהארץ. אם בידו דרכון, עליו להפקידו במזכירות בית המשפט ואם אין לו, עליו להמציא ראיה לכך.

אם יעמוד בתנאים אלה, העיכוב יהיה למשך 45 יום בלבד, אלא אם תצא החלטה המאריכה מועד זה על ידי בית משפט מחוזי.

ניתנה והודעה היום כ"ד אדר ב תשע"ד, 26/03/2014 במעמד הנוכחים.

רובין לביא, שופטת בכירה

צו

הסכין תושמד.

ניתנה והודעה היום כ"ד אדר ב תשע"ד, 26/03/2014 במעמד הנוכחים.

רובין לביא, שופטת בכירה